

תת"ע (תל אביב) 5376-11-24 - מדינת ישראל נ' יחיה אלעוברה

בית המשפט לערבותה תל אביב

תת"ע 5376-11-24 מדינת ישראל נ' אלעוברה
תיק חיזוני: 50155379642

לפני כבוד השופט עמיית בר

המשיבה - (המאשימה)
מדינת ישראל
נגד

ה牒בךש - (הנאשם)
ITCHIE ALUBORA

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניית בתאריך 29.12.24 וזאת בהתאם לסמכוות מכח סעיף 130 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המוכיח לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה.

פסק הדין ניתן לאחר שה牒בךש נשפט בהעדרו.牒בךש זומן לדין אך לא התיעצבר.

פסק הדין ניתן בתאריך 29.12.24.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 12.1.25.

טענות הצדדים:

טענות牒בךש:

לטענת ב"כ牒בךש אי התיעצבות牒בךש אינה נבעה מזלוול אלא בשל אי הבנה ובתום לב.

ב"כ המבוקש טוען כי יש מקום להענות לבקשתו היהות וככל לא עודכן לגבי מועד הדיון ועל העובדה שחללה עליו חובת התיאצבות. יתרה, אף מוסיף כי נודע למבקר על הדיון רק לאחר מתן גזר דין וזאת באמצעות הودעה מאת המרכז לגביית קנסות.

ב"כ המבוקש טוען כי המבוקש לא זכה ליום בבית המשפט. משכך לטענתו, נגעה זכותו המהותית ולכן יש מקום להענות לבקשתו לביטול פסק הדין.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, המשיב הגיע בקשה להישפט ונענה ע"י מפנ"א.

כמו כן מסרה המשיב כי הזימון נשלח למבקר לכטובתו הרשומה.

משბחר המבוקש לא להתיאץ אין לו אלא להlain על עצמו.

כמו כן, בדיון מיום 29.12.24 בו המבוקש נשפט בהעדרו, טענה המשיב כי הנאשם אוחז ברישויון נהיגה משנת 2016 לחובתו 10 הרשעות קודמות, אחת דומה .

עתירת המשיב להטיל על המבוקש את העונשים הבאים: פסילה על תנאי וקנס לשיקול דעת בית המשפט.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הזמן ולא התיאצב בבית המשפט יראוهو כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"**240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי** [נוסח חדש], תש"ל-1970 , שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלת של ממש, בעבירות שנקבעו בעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר אשר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבוע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) 2 נאשם שהזמן ולא התיאצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשך, יראוهو כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התיאצב סינגור מטעמו;

(א) 3 בית המשפט רשאי נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה שפיטה על דרך זו משומם עיוות דין לנאשם בלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.

.....
(ב) על פסק דין מרשות שנית לפי סעיף קטן (א), יהולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

"**130. (א)** נאשם שהזמן להמשך משפטו ולא התיעצב, מותר לדונו שלא בפניו אם הזמנה למועד המשך נמסרה לו בהודעה של בית המשפט בשעת דין, ובית המשפטזהירו במהלך המשפט שיהיה רשאי לדונו שלא בפניו אם לא התיעצב, או אם הזמנה בכתב הומצאה לו, שלא באמצעות סניגורו, וכן לסניגורו, אם יש לו סניגור, וצויינה בה האזהרה האמורה.

(ח) נגזר דיןו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשה הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקתiae לתיעצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא הנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשתה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשתה הוגשה בהסתמתת התובע."

השיקולים להם בית המשפט נדרש לבדוק בבקשתה לbijtol פסק דין שנית שלא בנסיבות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעתו של המבקש להתיעצב בדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ניתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שככל שישקו"**הבקשתה בשל עיוות דין גבויים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבהiae לתיעצבותו, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכון החשש לעיוות דין (צרכיםים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בבדיקה עם הדיון בסיבהiae לתיעצבותו), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.**

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראי איטליה נ' מדינת ישראל (2.10.03),

פסקה 8:

"יוצא שם עולול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט

בפניו, בית-המשפט יעתיר לבקשתו לbijtol פסק דין גם אם אין התוייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרש סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו...".

אין חובה לדון בבקשתה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון [ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמן סאלם](#) (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"**אין חובה לקיים דין במעמד הצדדים**, כל אימת שמתבקש bijtolו של פסק דין שניית בהעדר. קיום דין כאמור הוא החriger ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדין בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להציבע על טעמים של ממש bijtolו של פסק דין שניית בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דין בנסיבות הצדדים, לנמק ولو בקצרה את **החלטתו לדחות את הבקשה**"

בעניינו של המבקש, לא מצאת כי המחלוקת העולה מטעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

ה המבקש זומן כדין לדין

ה המבקש לא התיזבzd לדיון.

אישור מסירה הוגש במועד הדיון. האישור הנהו אישור מסירה תקין. لكن יש לראות במבקש כמו שזומן לדין ובהיר שלא להתייזבzd.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע [ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמן סאלם](#)(25.3.18):

"**על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה bijtol פסק דין שניית בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טעنته, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה.**"

עוד נקבע כי על המבקש להציבע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאלי ממש לשינוי התוצאה,

על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

מתוך רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמןון סאלם(25.3.18):

ניתן אם כן לקבוע, בשינויים המחויבים, כי גם כאשר מדובר בבקשת לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאלי ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכך שהובחר בע"פ 6920/07 חסן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (4.9.2007):

"המנוח 'עוות דין' פורש בפסקתו של בית משפט זה במקרה שבו תוצאה המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או במקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדורלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

במקרה זה, הנאשם אינו טוען טענות מהן ניתן ללמידה כי מדובר בהרשות שווה ואין חשש לעיוות דין.

ה המבקש קיבל את הדוח לידי במועד ביצוע העבירה ואף סירב לחתום עליו. משכך, ידע המבקש אודות מועד הדיון. כמו כן, טענות מסווג שגגה או אי תשומת לב נידונו לא אחת בפסקה בין היתר בר"ע 418-85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל. שם נקבע כי טענות אלו אינן מזוות נימוק ראוי והולם לביטול פסק דין.

מקבילית הכוחות ביחס לעיוות דין לסתה לאי התיאבות.

כפי שנכתב לעיל, ככל שסיכוי התביעה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התיאבות, במקרה זה לא הוכח כל חשש ממשי לעיוות דין וטענה לאי קבלת הזמנה לדין אינה חזקה.

כל טעוני ב"כ המבקש התייחסו לזכותו החוקתית של המבקש להיות נכון, אך לא נתענה כל טענה המלמדת כי הלהקה למעשה ישנו חשש ממשי לעיוות דין. לא לגבי הכרעת הדין ולא לגבי גזר הדין.

לכן המבקש אינו עומד בתנאים לקבלת התביעה.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחייב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אמר נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתוכנת הנוגנת גושפנקא עקיפה לחסור האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שmagor בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"ו ל"ט(3) 279.] על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפנינו בזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמןנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמןים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי,יעילותה עבדתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמןים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התיצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לשחבות ועומסים מיותרים בניהול התקיים, באופן המכובד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליוםו בבית המשפט".

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאו התיצבותו של המבקש לדון;
משלא לא שוכנעתי כי גרם למבקש עיות דין במידה ולא ינתן לו יומו;
לא מצאת הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחתת.

המציאות תשלח ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ה, 01 פברואר 2025
בהעדר הצדדים.